

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en moord in scène

Deel 5 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Dit boek wil ik opdragen aan alle medewerkers van de regionale politie-eenheid Rotterdam. Zij werken eraan om, zelfs met gevaar voor eigen leven, hun regio veiliger te maken. Dat verdient erkenning en bewondering.

Rechercheur De Klerck en moord in scène is een uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers

© 2021 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers

Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart

Omslagbeeld: Dennis van de Water|dvdwphotography.com

ISBN: 978-94-92715-54-8 (paperback)

ISBN: 978-94-92715-57-9 (e-book)

NUR 331

www.e-pulp.nl

www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1.

Rechercheur Lucien de Klerck wierp met een theatraal gebaar het Rotterdams Dagblad op zijn bureau en kwam overeind uit zijn onderuitgezakte houding. Met een blik vol afgrijzen tuurde hij nog eens naar de schreeuwerige kop.

Ruben Klaver, zijn jonge assistent, keek vanachter zijn bureau naar hem op.

‘Staat er weer niks bijzonders in?’

De Klerck beluisterde geamuseerd de toon van zijn collega.

‘Spreek je uit ervaring? Zijn jij en Josina geabonneerd?’

Klaver schudde somber zijn hoofd.

‘Onze woonplaats Waddinxveen behoort niet tot het verspreidingsgebied van het Rotterdams Dagblad. Wij zijn ook niet abonnee van een ander dagblad. Al een tijdje niet meer.’ Hij gebaarde misnoegd naar zijn bureau. ‘Dit werk brengt al genoeg ellende met zich mee.’

‘Misschien moeten jullie het toch eens overwegen. Ik vind genoeg artikelen die mijn belangstelling wekken. Achtergrondstukken... verschillende opinies... meer dan je in het dagelijkse sociale verkeer oppikt. Het houdt de geest scherp.’

Ruben Klaver grinnikte.

‘Je klinkt als een wandelende reclamezuil voor die vriend van je... eh, Barry de Kock, van het Rotterdams Dagblad.’ De jonge rechercheur wees naar het bureau van zijn collega. ‘Heeft dan een artikel ongenoegen bij jou opgewekt?’

‘Ja.’

Klaver gebaarde ongeduldig. ‘Waar gaat het over?’

‘Spectaculaire wapenvondst op een middelbare school in Schiedam,’ las De Klerck hardop. Hij keek zijn collega aan. ‘De directie besloot na een steekincident een kluiscontrole te houden. Je wordt er miselijk van als je leest wat zoal boven water kwam.’

‘En? Bijzonderheden?’

De Klerck keek zijn jonge collega scherp aan.

‘Je bedoelt bijzonderheden... uitgezonderd vlindermessen, drie bus-sen pepperspray, een taser en illegaal knalvuurwerk?’

Klaver grijsde verlegen.

‘Ja, erger dan dat.’

‘De directie vond ook een handgranaat en een doorgeladen pistool, naast een aanzienlijke hoeveelheid soft- en harddrugs.’

Klaver grinnikte.

‘Niet slecht.’

‘Niet slecht?’ herhaalde De Klerck wrevelig. ‘Het loopt de spuigaten uit. In mijn schooltijd losten we conflicten op met de stem... desnoods met de vuist. Al dat wapentuig en andere troep hadden wij niet nodig.’

‘Het zijn de hormonen, Lucien,’ verklaarde Klaver rustig. ‘De puberteit.’

‘Ja, hormonen hadden we in onze tijd nog niet,’ sprak De Klerck sarcastisch. ‘De jeugd verhardt. Hoeveel dodelijke steekincidenten hebben we tegenwoordig onder de jeugd, met name onder jongens? Te veel. Het valt lastig te rijmen met de jaarlijkse enquêtes die ons wijsmaken dat de Nederlandse jeugd tot de gelukkigste van de wereld behoort.’

‘Zie die wapens als bewijzen van hun mannelijkheid.’

De Klerck snoof verachtelijk.

‘Zelfbeheersing is een bewijs van mannelijkheid, rede en respect zijn bewijzen van medemenselijkheid.’

‘Hoe wou jij dan dit wapenprobleem aanpakken?’

‘De bezem erdoor. Landelijk. Wekelijks, desnoods dagelijks. Geef de jeugd geen kans zich... eh, te herbewapenen.’

‘En daarmee los je het op?’

De Klerck schudde zijn hoofd.

‘Slechts een begin. De jeugd is losgeslagen, verweesd. Wat nodig is, is liefdevolle aandacht en begeleiding.’

Klaver snoof.

‘Klinkt soft.’

De Klerck tikte met een wijsvinger op zijn borstbeen.

‘Niet bij mij. Liefdevol is niet een aai over het bolletje van het arme jongetje, zoals velen het opvatten. Het is aandacht met een morele toekomstvisie, gecombineerd met de heilzame structuur van straf en beloning. Help jongeren hun morele kompas te ontwikkelen, om als verantwoorde burgers hun weg in de maatschappij te vinden.’

‘En dat gebeurt nu niet?’

De Klerck haalde weifelend de schouders op.

‘Te weinig, is mijn indruk. Ouders weten dikwijls niet waar hun kinderen mee bezig zijn... zijn soms verbijsterd als ze horen dat ze met wapens rondlopen. Geen wonder ook. Jongelui komen na school thuis in een koud huis, terwijl pa en ma op kantoor sapselen voor de hypotheek, of om de huur te kunnen ophoesten.’

‘Of, nog erger, hun ouders zijn gescheiden.’

De Klerck knikte.

‘Het is geen aantrekkelijk toekomstperspectief. De onbarmhartige belastingwet bevordert deze ontwikkeling. De overheid dwingt ouders te investeren in werk, in plaats van in elkaar. We zijn loonslaven geworden.’

Ruben Klaver grijnsde.

‘Moeder de vrouw moet terug naar haar aanrecht.’

De Klerck schudde zijn hoofd.

‘Dat hoor je mij niet zeggen. Maar de opvoeding is te belangrijk om er zo nonchalant mee om te springen. Verweesde jongelui zoeken elkaar op... leren de mores... de pikorde van de straat. Het is in wezen een survival of the fittest. De straatschoffies van vandaag zijn de huurmoordenaars van morgen. En als we niet ingrijpen...’

Hij maakte de zin niet af. Vanuit een bureaula klaagde een misthoorn.

Geërgerd trok De Klerck de la open en graaide daaruit zijn telefoon. Hij luisterde naar de beller, knikte, zei dat ze per direct zouden komen en verbrak de verbinding.

‘Wie was dat?’ vroeg Klaver.

De Klerck stond op en trok zijn waxjas van de rugleuning.

‘Ene Arnold Klein Goldewijk, eigenaar en schipper van binnenschip de Arenda en blijkbaar een oude kennis van mijn ouders.’

‘Om herinneringen aan de goede oude tijd op te halen?’

De Klerck schudde zijn hoofd.

‘Klein Goldewijk heeft ons professioneel nodig. Hij rapporteert een vondst die we mogelijk aan een ernstig misdrijf kunnen linken. Wij moeten hem vooruitreizen naar de Rietbaan bij Hendrik-Ido-Ambacht.’

Klaver fronste zijn wenkbrauwen.

‘Hoezo... vooruitreizen?’

De Klerck schoot in zijn jas en trok de rits op.

‘De Arenda vaart met haar vracht nu ter hoogte van Kinderdijk. Als we voortmaken, komen we gelijktijdig aan en heeft Klein Goldewijk de minste vertraging.’

Na een rotonde boog de Veersedijk af naar de Rietbaan. Immense hijskranen stonden langs het kanaal opgesteld. Van bedrijvigheid was evenwel weinig te merken.

Even voor een nieuwe buitenwijk van Hendrik-Ido-Ambacht remde De Klerck af. Links schitterde de nog wat zilvergrauwe ochtendzon op de golven van de Rietbaan. Voorbij het klotsende water lag het natuureiland Sophiapolder, waarachter ergens de rivier de Noord een bocht door het landschap maakte. Bomen stonden in een veelkleurige herfststooi.

Als aangestuurd door een inwendig kompas, reed De Klerck een bedrijventerrein op en parkeerde de rechercheauto naast een hoge berg goudwit zand. De beide rechercheurs stapten uit. De Klerck ging zelfverzekerd voorop. Hij droeg een lichte zonnebril.

Een betegeld paadje bracht hen naar een kade waar een binnenschip lag aangemeerd.

Ruben Klaver keek zijn oudere collega van opzij aan.

‘Is dit het schip van Klein Goldewijk?’

De Klerck schudde zijn hoofd.

‘Dit is een tankschip,’ legde hij uit en wees naar de metalen leidingen op het dek. ‘Je kunt het ook wel ruiken. Deze diesellucht is typerend. Klein Goldewijk vervoert alleen droog bulkgoed. Ik geloof dat we over dit schip moeten klauteren. Kijk, de Arenda van Klein Goldewijk ligt erachter.’

De Klerck stapte van de kade in het gangboord. Klaver volgde onwennig.

Het tankschip en de Arenda lagen gebroederlijk naast elkaar... aan elkaar. Na een korte omzwerving over het tankschip keken de twee rechercheurs neer op een binnenschip dat diep in het water lag. Het ruim bestond uit twee compartimenten, het voorste gevuld met drie bergen kolen, het achterste met evenzoveel bergen.

Een man met een kalende schedel klom uit het brede stuurhuis en

beende over het gangboord in hun richting. Zijn wat bolle gezicht had een rode gloed. Met helderblauwe ogen nam hij hen vriendelijk op.

‘Lucien de Klerck?’

Rechercheur De Klerck zette een stap naar voren.

‘Dat ben ik.’

Arnold Klein Goldewijk glimlachte.

‘Je lijkt warempel op je moeder, Lucien,’ sprak hij op hartelijke toon. ‘Ik heb haar en je vader vroeger goed gekend. Sinds ze aan wal gingen, ben ik hen helaas uit het oog verloren. Hoe is het nu met haar?’

‘Wat hardhorend, maar verder uitstekend. En nog altijd de bezige bij van vroeger. Ze werkt als vrijwilligster op het schippersinternaat in Werkendam.’

Klein Goldewijk knikte goedkeurend.

‘Stoomt ze een nieuwe generatie schippers klaar?’

De Klerck grijnsde. ‘Als het aan haar ligt wel.’

De schipper gebaarde naar zijn schip.

‘Zullen we mijn probleempje eens onder de loep nemen?’

Klein Goldewijk ging hen voor naar de boeg. Hij wees op de voorste van de drie bergen. Half begraven in de kolen en met de loop dreigend omhoog, lag een pistool. Zo te zien een Smith & Wesson.

‘Een onverlaat moet het hebben gedumpt,’ zei de schipper.

De Klerck knikte aandachtig.

‘Je zag het gebeuren?’

Klein Goldewijk schudde zijn hoofd.

‘Tijdens de vaart zag ik het ineens liggen.’

‘Vanuit de stuurhut?’ reageerde Klaver verbaasd.

Arnold Klein Goldewijk keek de jonge rechercheur spottend aan.

‘Dacht je soms dat ik dit schip alleen beman?’ Hij gebaarde richting Hendrik-Ido-Ambacht. ‘Mijn vrouw benut de wachttijd door boodschappen te doen. Nee, ik ontdekte het pistool toen ik een ronde maakte. Ik denk dat iemand het van een brug liet vallen, zonder er acht op te slaan dat mijn schip eronderdoor voer.’

‘Waar pikte je je vrachtje op?’ vroeg De Klerck.

‘In de Laurens haven. Daarna zijn we onder drie Maasbruggen doorgevaren voor ik mijn vondst deed.’ De schipper liet een korte stilte

vallen. Hij wees naar het wapen. ‘Wat denk je? Is er een moord mee gepleegd?’

‘Dat zullen we laten onderzoeken.’

Ruben Klaver keek bedenkelijk in het ruim.

‘Moet ik erin klimmen om het veilig te stellen?’

‘Ga je gang,’ sprak Klein Goldewijk met een uitgestreken gezicht.

‘Als je tenminste zo zwart als een schoorsteenveger eruit wilt komen.’

Hij grijnsde breed. ‘Doe geen moeite, m’n jong, met ringsteken zal ik dat gemene ding eruit vissen.’

Klaver keek de schipper niet-begrijpend aan.

Klein Goldewijk slenterde weg. Een minuut later kwam hij terug met de boothaak. De stok was lang genoeg. Behendig stak de schipper het dunne uiteinde door de trekkerbeugel en haalde het pistool omhoog.

Alvorens het in een doorzichtige bewijstas te laten glijden, snoof De Klerck aan de loop. Hij knikte ernstig.

‘Het is recent gebruikt.’

Ruben Klaver tuurde intens naar het schermpje van zijn smartphone. Hij scrolde door een ellenlange reeks berichten, ondertussen zijn hoofd schuddend.

Vluchtig blikte hij opzij.

‘Er is niets bekend over een schietpartij in de afgelopen dagen in Rotterdam of in de regio Rijnmond. Zou het een moord zijn die nog niet aan het licht is gekomen?’

De Klerck, zittend achter het stuur van de researchewagen, haalde de schouders op.

‘We weten niet of het wapen bij een moord is gebruikt.’

Klaver reageerde geprikkeld.

‘Waarom zou iemand het anders dumpen?’ Hij grijnsde. ‘We hebben kennis van een moord nog vóór het lijk is ontdekt.’

De Klerck glimlachte.

‘Het is vermoedelijk door een wandelaar of fietser gedumpt.’

‘Hoezo?’

‘Onder welke bruggen is de Arenda doorgevaren?’ zei hij. ‘Eerst de Erasmusbrug, daarna de Willemsbrug en tenslotte de Van Brienenoordbrug. Wat is kenmerkend voor de eerste twee? De buitenste

verkeersstroken zijn bestemd voor fietsers en wandelaars. Een automobilist kan niet even stoppen, over de vangrail klimmen en naar de reling lopen.’

‘Hij kan het uit het raampje hebben geworpen.’

‘Al rijdend?’ De Klerck schudde overtuigd het hoofd. ‘Gezien het tijdstip was het nog het ochtendspitsuur. Iemand met een schuldig geweten zal nooit het risico nemen dat andere automobilisten het zien en zijn kenteken noteren. En dan is er nog het risico mis te werpen. Nee, het is een fietser of een wandelaar. Iemand die meende onopvallend van een wapen af te kunnen komen. Vermoedelijk iemand uit het zuiden op weg naar de stad.’

Ruben Klaver schudde ongelovig zijn hoofd.

‘Dat kun je echt niet weten.’

De Klerck glimlachte kalm.

‘Uit welke richting kwam de Arenda? Van de Laurens haven, in het westen. Iemand op de brug, onderweg vanuit de stad naar Zuid, zou het schip hebben gezien. Het verkeer in die richting gaat namelijk over de westelijke helft van de brug. Ga je evenwel over de andere strook aan de oostzijde van de brug...’

De Rotterdamse speurder hoefde de zin niet te voltooien.

‘Je hebt gelijk,’ gaf Klaver met tegenzin toe. ‘Dan zie je het schip niet komen. Maar niet alle wandelaars en fietsers houden zich aan de verplichte rijrichting. En de Van Brienoordbrug past niet in het plaatje.’

De Klerck glimlachte en knikte instemmend. Hij gebaarde naar zijn collega.

‘Vraag de camerabeelden van de bruggen op en we hebben onze man.’

Klaver grinnikte.

‘Een moordenaar in de kladden pakken voor zijn misdrijf aan het licht komt, zo snel hebben we nog nooit gewerkt.’

Vanuit zijn jaszak vroeg De Klercks telefoon klagend om aandacht. Hij tastte in zijn zak en overhandigde het toestel aan zijn jonge collega. Klaver nam het gesprek aan en luisterde. Na enkele ogenblikken gaf hij de telefoon terug.

‘Wie was dat?’ vroeg De Klerck.

‘De officier van justitie. Hij wil dat we een zaak overnemen van de

zeehavenpolitie.’

‘Wat voor een zaak?’

Klaver slikte.

‘Ze hebben zojuist een lijk opgevist uit het water bij de Parkkade.’

2.

Ter hoogte van restaurant Parkheuvel parkeerde De Klerck op de brede kade. Een uit de kluiten gewassen kustvaarder lag even verderop aangemeerd. Dichterbij dobberde een patrouilleboot van de zeehavenpolitie.

Vanuit het gangboord stak een lange man met gitzwart haar en een gebruind gezicht zijn hand op. De Klerck herkende direct zijn gewaardeerde collega, rechercheur Kobus Landman, met wie hij menig keer had samengewerkt. Hij beantwoordde de groet en stapte naderbij.

Op uitnodiging van de havenrechercheur gingen De Klerck en Klaver aan boord.

‘Goedemorgen, Luuk,’ groette Landman hartelijk. ‘Je hebt je secondant weer meegenomen? Ruben Klaver is het, toch? Je hebt de vorige keer je maaltijd binnengehouden, dus... welkom aan boord.’

‘Gaan we varen?’ vroeg Klaver beducht.

Landman grijnsde. Hij schudde ter geruststelling zijn hoofd.

‘Niet nodig. De stroom dreigde het lijk mee te sleuren, daarom haalden we het aan boord. Ik denk dat deze dode jullie zal interesseren. Ik moet jullie wel waarschuwen. De geur is verre van aangenaam.’

Landman ging hen voor naar het achterdek. Daar wachtte hen een akelig tafereel. Een halfnaakt, opgezwollen en spierwit lichaam, nog druipend van een lang verblijf in de rivier, lag op zijn rug op het harde aluminium. Het was een man met kaalgeschoren hoofd, een wipneus en een overvloed van tatoeages op zijn armen, torso en